

Suzanne Vermeer

LAWINEGEVAAR

Een week voor Chantals vakantie gaat de deurbel.
Op de stoep staat een meisje dat beweert haar nichtje te zijn.

Over het boek

Chantal Donkers breekt definitief door als strafrechtadvocate na het winnen van een zaak die vol in de aandacht van de media staat. Ineens hoort ze bij 'de groten' en is ze een graag geziene gast in nieuws- en actualiteitenprogramma's. Dat de roem ook een keerzijde heeft, ontdekt ze als ze te maken krijgt met een stalker.

Om even te ontsnappen aan alle stress en drukte boekt Chantal een skivakantie naar Zwitserland met haar vriend Niels. Maar een week voor vertrek gaat 's avonds de deurbel. Er staat een meisje op de stoep dat beweert de dochter te zijn van Chantals jongere zus Amber. De zus met wie ze al ruim tien jaar geen contact meer heeft. Het meisje stelt zich voor als Fenna en stapt naar binnen met de woorden: 'Mama zegt dat ik bij jou veilig ben.'

'Vermeer bezorgt je de koude rillingen.' – *Viva*

Over de auteur

Suzanne Vermeer is het pseudoniem van de in juni 2011 overleden auteur Paul Goeken. In overleg met zijn familie is besloten om de boeken van Suzanne Vermeer voort te zetten. Alle titels van Vermeer zijn in de bestsellerlijst verschenen en twee titels werden genomineerd voor de NS Publieksprijs.

Van dezelfde auteur

All-inclusive
De vlucht
Zomertijd
Cruise
Après-ski
De suite
Zwarte piste
Bella Italia
Noorderlicht
Bon Bini Beach
Het chalet
Route du soleil
Winterberg
Goudkust
Mont Blanc
Costa del Sol
Sneeuwengelen
Hittegolf

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Suzanne Vermeer

Lawinegevaar

A.W. Bruna Uitgevers

© 2016 Suzanne Vermeer
© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

Omslagbeeld

© Wil Immink Design/iStock

Omslagontwerp

Wil Immink Design

NUR 332

Disclaimer

Dit verhaal is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn een product van de fantasie van de auteur of zijn gebruikt in een fictio-
nele omgeving.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Het lichaam bungelde aan een haak in het plafond. Twee voeten in afgetrapte sportschoenen maakten nog wat laatste stuipbewegingen toen het laatste restje leven het lichaam verliet. Een dik, stevig touw had het strottenhoofd en de nekwervel gebroken en zich diep in het vlees geboord. De mond van het slachtoffer stond open in een laatste schreeuw naar lucht. De paarse en gezwollen tong stak een stukje naar buiten. Uitpuilende ogen keken leeg de kamer in. Voor spijt was het nu te laat. Van dichtbij kon je de gesprongen bloedvaatjes in het oogwit goed zien.

Onder het lichaam lag een houten stoel op zijn kant op het groezelige tapijt. Op de salontafel lag een handgeschreven afscheidsbrief. Het was schemerig in de kamer, de gordijnen waren dicht. Een doordringende geur vulde de ruimte. Een deur kraakte bij het open- en dichtgaan. Een gehandschoende hand veegde voor de zekerheid de deurklinken zorgvuldig schoon. Toen werd de deur definitief gesloten. Het dode lichaam was alleen.

Deel I
Amsterdam,
november/december 2016

1

Chantal Donkers zat voor de spiegel in haar kleedkamer en bekeek zichzelf nog eens goed. De visagist had weer goed werk verricht. Net toen ze een slok water wilde nemen, werd er op haar deur geklopt.

‘Chantal, ben je zover?’ klonk de stem van Emily.

‘Ik kom eraan!’

Haar favoriete redacteur stond keurig op haar te wachten toen ze haar kleedkamer verliet. ‘Nerveus?’

Droge strot, misselijk, buikpijn. Bloednerveus.

‘Gezonde spanning,’ antwoordde Chantal met zelfverzekerde stem. ‘Hetzelfde gevoel dat ik heb voordat ik de rechtbank in ga.’

Emily knikte begrijpend.

‘Is Gerard er al?’ Chantal doelde op Gerard Soutenburgh, haar beroemde – of beruchte, al naargelang aan wie je het vroeg – collega-strafrichter die vandaag samen met haar zou deelnemen aan de uitzending van *Wake Up Call*. Ze moest er nog steeds aan wennen dat zij, Chantal Donkers, het onbeduidende advocaatje uit Brabant, tegenwoordig in één adem werd genoemd met Gerard Soutenburgh. Ze was nu, net als hij, ‘een van de groten’.

‘Nog niet gezien. Ivo begeleidt hem. Maarten ijsbeert al een halfuur over de redactie en lijkt helemaal in zijn nopjes. Hij mompelde iets wat leek op “spectaculair”’.

‘Die relnicht vindt al gauw iets “spectaculair”. Oeps, zei ik dat hardop?’

Emily lachte. ‘Hij is ook niet mijn favoriete collega,’ fluisterde

ze. 'Maar dat heb ik ook niet gezegd,' voegde ze er snel aan toe.

Chantal gaf haar een knipoog.

Ze waren bij de studio aangekomen en Emily hield de deur voor haar open. 'Succes, en er staat water naast je stoel.'

'Je bent een engel.'

'Weet ik toch.'

Chantal stapte naar binnen en zwaaide flauwtjes naar Maarten Tetteroo, die al op zijn plek zat. Ze nam plaats in haar stoel en sloeg haar benen over elkaar. De randen van haar lange zwarte laarzen schuurden tegen de bovenkant van haar kuit. Haar kokerrok schoof wat omhoog en onthulde meer knie dan de bedoeling was. Ze trok de stof naar beneden. Ze was blij dat ze vanochtend had gekozen voor een luchtig wit mouwloos blouseje – het was bloedheet onder de felle studiolampen. Met een vluchtig gebaar gooide ze haar lange blonde haren over haar rechterschouder. Ze was er klaar voor. Twee mannen van de crew liepen op de stoel af die klaarstond voor Gerard Soutenburgh en tilden hem uit het decor.

'Wat is hier aan de hand?' vroeg ze verbaasd. 'Maarten?'

'Dat merk je zo wel. Een kleine verrassing.'

'Hoe bedoel je?'

'Wacht nou maar rustig af. Ideeetje van de nieuwe eindredacteur. Nieuwe koers en zo.' Tetteroo lachte zijn gebleekte tanden bloot en depte het zweet van zijn voorhoofd. 'Sandra!' brulde hij. 'Werk mijn voorhoofd bij!'

De visagiste kwam aansnellen met een kwast en een poederdoos. Chantal wachtte tot ze klaar was voordat ze de confrontatie met Tetteroo zocht. 'Ik hou niet van verrassingen. Of je vertelt me wat dit allemaal te betekenen heeft, of ik stap nu op.'

'Improviseren, Chantal. Dat zul je in de rechtbank ook wel eens moeten doen.'

'Niet als ik niet eens weet waar het over gaat. Je gaat me hier niet voor het blok zetten, Maarten.'

'Nah, wat denk je slecht over me.'

'Als er inhoudelijke wijzigingen zijn, dan wil ik dat weten.'

Dit is een liveprogramma. Laatste kans en anders ga ik er echt vandoor.'

Chantal kwam al overeind, maar op datzelfde moment rende iemand van de crew naar haar toe en duwde haar terug in haar stoel. 'Vijftien seconden,' siste hij haar toe terwijl hij gauw uit beeld verdween.

De laatste seconden tot uitzending werden hardop weggeteld door de regisseur en de openingstune werd ingestart. Chantal trok vliegenschuld haar rok recht en toverde geforceerd een brede lach op haar gezicht. Na de uitzending zou ze Tetteroo alle hoeken van de kamer laten zien, maar niet nu. Nu moest ze professioneel zijn. Maar ze had een naar voorgevoel. Tetteroo keek intussen strak in de camera. Chantal wist zeker dat zijn spierwitte gebit pijn deed aan de ogen van de kijkers.

'Goedemorgen lieve kijkers, welkom bij *Wake Up Call*. Ik raad u aan om er eens even goed voor te gaan zitten, want het wordt een spectaculaire uitzending.' Hij lachte vilein naar de camera. 'Naast mij aan tafel zit meester Chantal Donkers, de advocate die met haar slimme babbel bokser Ali Aslan wist vrij te pleiten van de moord op zijn vrouw. Sindsdien is ze niet meer weg te slaan uit de media, nietwaar?'

De camera's zwenkten naar Chantal. 'Eén-nul voor u, meneer Tetteroo.'

'We zijn, zoals altijd, vereerd met uw aanwezigheid. Uw schema moet wel overvol zijn. Hebt u sowieso nog wel voldoende tijd voor uw cliënten, tussen alle tv-optredens en interviews door?'

'Ik heb het absoluut drukker gekregen sinds het winnen van de zaak-Aslan, maar mijn cliënten gaan altijd voor.'

'Maar al die publiciteit streelt uw ego toch wel?'

Waar gaat dit heen? Wat wil hij? 'Ik geef het toe, ik heb er altijd stiekem van gedroomd om een eigen pagina op Mokka.nl te hebben. Grapje,' voegde ze er vlug aan toe, toen Tetteroo er serieus op wilde ingaan. 'Het is nooit mijn wens geweest om een bekende Nederlander te worden; als dat zo was dan had ik

wel voor een baan als presentator gekozen. Maar we hebben vast wel belangrijker zaken te bespreken dan mijn persoonskaartje, probeerde ze het gesprek van zichzelf af te leiden.

‘Dus u hebt nog voldoende tijd voor uw cliënten?’ greep Tetteroo terug naar zijn eerdere vraag.

Terwijl ze zijn vragen zo kalm mogelijk probeerde te beantwoorden, dacht Chantal koortsachtig na. Waar was Tetteroo op uit? ‘Volgens mij had ik daar al bevestigend op geantwoord, maar ik wil het best nog eens herhalen. Ja, ik heb voldoende tijd voor mijn cliënten, daar zorg ik wel voor.’

‘Had u dan nu niet bij uw cliënt Ali Aslan moeten zitten in plaats van in onze studio?’

‘Waarom zou ik meneer Aslans handje nog langer vast moeten houden? Zijn zaak is afgehandeld. Hij is een vrij man.’

‘Nou, niet helemaal...’

O nee... ‘Wat bedoelt u daarmee?’

‘Als u, zoals u dat zo aardig uitdrukt, “zijn handje had vastgehouden” dan had hij diezelfde handjes wellicht niet gebruikt om daarmee de conciërge van het Amstel Hotel het ziekenhuis in te slaan...’

Chantal voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken en hoopte dat de make-up het verbloemde. *Verdomme! Had die verrekte gölliepaop zijn poten weer niet thuis kunnen houden.*

‘Laten we even kijken naar een filmpje van een ooggetuige,’ gooide Maarten er nog een schepje bovenop. Op het grote scherm in de studio verscheen een schokkerig beeld van de man die ze met verve had verdedigd en nooit meer hoopte te zien. Aslans vuisten daalden onophoudelijk neer op een hoopje op de grond waarvan ze vreesde dat het de conciërge was. Twee beveiligers probeerden Aslan bij hem weg te halen, maar hij wierp hen met gemak van zich af. Het geschreeuw dat op de achtergrond klonk, ging door merg en been. Chantal sloeg zonder dat ze het doorhad geschokt haar hand voor haar mond. Ze kon bijna niet kijken naar het buitensporige geweld dat zich op het scherm afspeelde. Pas toen het hoopje mens

op de grond niet meer bewoog, staakte Aslan zijn vuistslagen. Hij hief zich op en staarde recht in de camera. De gekte in zijn bloeddoorlopen ogen was nog net te zien voordat het filmpje abrupt stopte.

Chantal hapte naar adem. Alle camera's waren op haar gericht.

'U kijkt alsof dit incident een complete verrassing voor u is. Misschien toch iets te veel bezig geweest met uw eigen ego in plaats van met uw cliënten?'

Ze nam een slok water om wat tijd te winnen. 'Eh... uiteraard kan ik hier inhoudelijk niet op ingaan, maar... maar...'

'Maar wat, mevrouw Donkers?'

'Eh... mijn telefoon staat doorgeschakeld naar kantoor. Mijn collega Anique Hellings neemt vanochtend voor me waar. Zij heeft ongetwijfeld al contact gehad met...'

Maar Tetteroo liet haar niet uitpraten en richtte zich rechtstreeks tot de kijkers. 'U zag die killersblik van Ali Aslan toch ook?' Een screenshot van de uitzinnige bokser met bloeddoorlopen ogen verscheen in beeld en bleef naar Chantals zin veel te lang staan. 'Kijkt u eens goed naar die blik, lieve kijkers. Deze man beweert dat hij onschuldig is aan de moord op zijn vrouw. En zijn advocate, hier bij ons aan tafel, heeft de rechter zover gekregen dat hij dat geloofde en hem vrijsprak. Maar gelooft u dat ook? Is Ali Aslan inderdaad onschuldig of heeft zijn advocate ervoor gezorgd dat een moordenaar onterecht is losgelaten in de maatschappij waar u en ik dachten veilig te zijn? We laten u nog eenmaal het filmpje zien waarin Ali Aslan de conciërge van het Amstel Hotel in elkaar slaat zodat u voor uzelf een afweging kunt maken. Als u vindt dat Ali Aslan onschuldig is, sms dan A naar 0900-1503. Denkt u dat hij schuldig is, sms dan B. Na de reclame praten we verder over dit onderwerp met Ali Aslans advocate Chantal Donkers.'

2

Het kostte Chantal moeite om rustig te blijven zitten en haar pokerface vast te houden. Zodra het reclameblok was ingestart, vloog ze woedend overeind. ‘Wat flik jij me nou? Waar slaat dit op? Dit is dus precies waar ik op doelde toen ik zei dat ik niet voor het blok wenste te worden gezet. Dit was niet de afspraak! Je zet me compleet voor lul en insinueert ook nog eens dat ik medeschuldig ben omdat ik mijn cliënt vrij heb weten te krijgen. Ik zou samen met Gerard commentaar geven op de actualiteit. Niet... dít.’ Chantal spugde de woorden bijna letterlijk uit. ‘Waar is Gerard trouwens?’

‘Afgebeld. Niks persoonlijks hoor, Chantal, maar de kijkcijfers zakten wat in en toen kwam dat filmpje voorbij. Nou ja, dat konden we natuurlijk niet laten lopen. Het publiek wil meer actie. Dit is actie.’

‘Dit is ordinaire sensatiezoekerij!’

‘Eén minuut tot uitzending, iedereen op zijn plek,’ brulde de regisseur overal dwars doorheen. Chantal overwoog even om op te stappen, maar dat was haar eer te na. Die paar keer in haar leven dat ze iemand boos weg had zien lopen tijdens een liveprogramma waren haar altijd bijgebleven, en niet in positieve zin. Het was beter voor haar imago om te blijven zitten en Tetteroos insinuaties en opmerkingen zo goed mogelijk te pareren. Ze nam een grote slok water en liep terug naar haar stoel. Tetteroo kreeg nog vlug een kaartje in zijn hand geduwd van een redacteur en toen waren ze weer live te zien in de Nederlandse huiskamers. Met een uitgestreken gezicht luisterde Chantal naar het riedeltje van Tetteroo die de kijkers

weer welkom heette. ‘U hebt massaal ge-sms’t op de vraag of u denkt dat Ali Aslan schuldig of onschuldig is aan de moord op zijn vrouw. Negentig procent is van mening dat Ali Aslan schuldig is na het zien van het eerder vertoonde filmpje. Mevrouw Donkers, u bent Ali Aslans advocate, wat vindt u van deze cijfers?’

‘Iedereen heeft recht op een mening, wat ik daarvan vind, doet er niet toe. Het is aan de rechter om uitspraak te doen over de schuld of onschuld van iemand. Een veroordeling dient plaats te vinden op basis van feiten en niet op basis van emoties door opruiing.’

‘Opruiing?’

‘Ja, meneer Tetteroo, u maakt zich schuldig aan opruiing.’

‘Is dat dan ook niet aan de rechter om te bepalen? Emoties en feiten, toch?’

‘Mijn constatering is gebaseerd op feiten. Wat denkt u nou zelf? Als zo’n filmpje wordt getoond en meteen daarna een dergelijke vraag wordt gesteld? Natuurlijk zegt het gros dan dat mijn cliënt schuldig is.’

‘Dus u geeft toe dat het filmpje uw cliënt niet van zijn beste kant laat zien?’

‘Ik wil best een open deur intrappen, hoor. Het antwoord is: ja. Maar ik weet net zomin als u en de kijkers thuis wat er aan die vechtpartij vooraf is gegaan. Zonder die feiten kan ik geen oordeel vellen. Misschien trekt het filmpje de boel wel volledig uit zijn context. Misschien was deze man wel de eerste die klappen uitdeelde.’ Tetteroo wilde reageren, maar Chantal gaf hem de kans niet. Ze verhief haar stem. ‘Ik zeg niet dát het zo is, maar het zou zo kunnen zijn.’

‘Maar ook als het slachtoffer wel als eerste een klap heeft uitgedeeld of bijvoorbeeld een opmerking heeft gemaakt die racistisch kon worden opgevat, dan is de reactie van uw cliënt buitenproportioneel, vindt u ook niet? Er is een verschil tussen een “corrigerende tik” uitdelen of iemand bijna doodslaan. Wat we zojuist hebben gezien, leek in mijn ogen op het laatste. Wilt

u het filmpje misschien nog een keer zien om een goed oordeel te vellen, mevrouw Donkers?’

Tetteroo lachte zijn gebleekte tanden weer bloot en Chantal moest zich inhouden om de grijns niet van zijn gezicht te slaan.

‘Nogmaals, op basis van de beelden kan ik geen conclusies trekken of uitspraken doen. Daarvoor moet ik eerst alle ins en outs weten. En nee, ik hoef het filmpje niet nogmaals te zien, want dat verandert niets aan mijn antwoord.’ Ze reikte naar het glas water en nam een slok. Haar mond was zo droog als kurk.

‘Slaapt u ’s nachts nog, mevrouw Donkers?’

‘Ik slaap uitstekend, meneer Tetteroo, dank u wel.’

‘Ik las een tijdje terug in een interview dat u de advocatuur bent in gegaan omdat u wilde vechten tegen onrecht en wilde opkomen voor de zwakkeren. Ali Aslan lijkt me niet het prototype van een “zwak mens”. Sterker nog, hij kan zichzelf meer dan uitstekend verdedigen. Waarom hebt u hem aangenomen als cliënt? Heeft de hang naar roem het overgenomen van uw idealen? Leverden de echte “zwakkeren” in de samenleving niet genoeg op?’

Chantals maag trok samen, Tetteroo legde de vinger op de zere plek. Tijdens haar studie en de eerste jaren in het veld had ze grote idealen gehad. Het bevechten van onrecht was haar grootste drijfveer geweest. Maar ze had ook ambitie. Gaandeweg kwam ze erachter dat als ze verder wilde komen dan dorpsadvocate, ze spraakmakende zaken nodig had die publiciteit opleverden. Haar idealen waren steeds meer op de achtergrond geraakt en haar ambitie had steeds meer terrein gewonnen. Ze draaide nu vijftien jaar mee in het vak en was steeds meer het type advocaat geworden dat ze vroeger zo had verafschuwd. De zaak-Aslan was haar definitieve doorbraak geweest en had haar carrière een grote boost gegeven. Het had er ook voor gezorgd dat ze een steeds grotere hekel aan zichzelf kreeg.

Tetteroo schraapte ongeduldig zijn keel, ze moest hem antwoorden. ‘Een goede advocaat sluit niemand uit. Iedere cliënt heeft recht op een eerlijk proces en de beste verdediging...’

‘Ook als je op je vingers kunt natellen dat een cliënt, en ik noem geen namen, schuldig is aan het misdrijf waarvan hij wordt verdacht?’

‘Het is aan de rechter om te bepalen of een verdachte schuldig of onschuldig is. Het is aan mij om ervoor te zorgen dat mijn cliënt de beste verdediging...’

‘U valt in herhaling, mevrouw Donkers. Is dat alles wat u kunt zeggen? Zit er achter dat koele masker van u niet een greintje menselijkheid? Ik kan niet geloven dat u geen antenne hebt voor goed en kwaad. Een kind kan nog zien dat Ali Aslan het kwaad is. U hebt er met uw gladde praatjes en woordspelletjes voor gezorgd dat een moordenaar terug de maatschappij in is gestuurd. Doet dat u dan helemaal niets?’

‘Mag ik u erop wijzen dat meneer Aslan door de daartoe bevoegde rechter is vrijgesproken van de moord op zijn echtgenote? Hem hier alsnog van dat delict beschuldigen valt onder de noemer “smaad” en indien u hiermee doorgaat, kan ik niet anders dan mijn cliënt adviseren een smaadclaim in te dienen. Er is rechtgesproken, meneer Tetteroo, en u kunt het oneens zijn met de uitspraak, maar dat geeft u niet het recht een hetze te voeren tegen mijn cliënt.’ Ze wierp hem een ijzige blik toe en keek met een schuin oog op haar horloge. Nog een paar minuten en dan was deze lijdensweg voorbij.

Tetteroo viel even stil en Chantal was ervan overtuigd dat de kijkers thuis de opgelopen spanning in de studie konden voelen. Aan zijn gezicht kon ze zien dat haar dreigement indruk had gemaakt en dat hij zich even geen raad wist met de situatie. *Net goed. Daar sta je dan met je mond vol gebleekte tandjes.* Dit was de laatste keer dat ze was komen opdagen in *Wake Up Call*; de volgende keer dat ze werd gevraagd voor dit programma – als ze nog werd gevraagd – zou ze bedanken voor de eer en het genoegen. Ze was nu een keer of tien aangeschoven en het was mooi geweest. Tetteroo en consorten waren hard op weg geweest om karaktermoord op haar te plegen, haar integriteit in twijfel te trekken. Ongeacht of ze nou wel of niet een punt

hadden over Aslan, dit hoefde ze niet te pikken. Dan maar niet met haar kop op televisie. Als dit de prijs was van de roem, dan wilde ze die niet betalen.

Ze keek naar Tetteroo, die nog steeds van zijn à propos leek. ‘Had u verder nog vragen, meneer Tetteroo?’ Haar stem had zijn normale toon en volume weer aangenomen, waardoor haar Brabantse zachte g goed tot zijn recht kwam. Ze perste er nog een lieflijke glimlach uit in de hoop nog iets van haar imago te redden. Tetteroo greep naar zijn oortje en luisterde naar aanwijzingen van de regisseur. Hij knikte en keek haar aan. ‘De partner van het slachtoffer heeft zojuist naar de redactie gebeld. Hij was behoorlijk overstuur, zoals u zult begrijpen. Het slachtoffer ligt in coma en de komende dagen moet duidelijk worden of hij hersenletsel heeft en zo ja, hoe ernstig.’ Chantal sloot kort haar ogen. ‘Hij had ook een boodschap voor u, mevrouw Donkers. Hij vroeg of u trots was op uzelf en of het u ook maar iets kon schelen dat de levens van hemzelf en zijn partner zijn verwoest door een man die u hebt vrijgepleit. Als u dat niet had gedaan en Ali Aslan achter de tralies had gezeten, waar hij volgens onze kijkers thuishoort, dan was dit niet gebeurd. Of u daar eens goed over wilde nadenken.’

Chantal voelde gal opkomen en nam vlug een slok water. De muziek die het einde van het programma aankondigde werd ingestart.

‘Lieve kijkers, ik had graag nog wat uitgebreider willen praten met mevrouw Donkers over deze heikele kwestie en haar rol daarin, maar helaas zit het er alweer op. Morgen is Maarten van Rossem te gast om te praten over de Amerikaanse presidentsverkiezingen. Vergeet niet te kijken!’

Tetteroo wuifde theatraal naar de camera en produceerde weer de voor hem zo kenmerkende grijns. Zodra de regisseur het beeld in kwam lopen, stond Chantal op. Woedend verliet ze het podium zonder om te kijken en de anderen nog een blik waardig te gunnen. Ze moest via de redactie om bij haar kleedkamer te komen. Achter een paar bureaus klonk zacht gelach

toen ze voorbijstampte. Bij het bureau van Emily bleef ze staan. Het meisje kromp zichtbaar ineen onder haar woedende blik. ‘Wat had dit te betekenen?’ bitste Chantal.

‘Eerlijk waar, Chantal, ik wist hier niets van. Ik was net zo verbaasd als jij. Ik wist niet beter dan dat je met Gerard in discussie zou gaan vandaag. Ik hoorde pas dat hij was afgebeld toen het al te laat was.’

‘En dat moet ik geloven?’

‘Het is de waarheid! Dit is niet mijn stijl van televisie maken. Als ik dit had geweten dan had ik daar nooit aan meegewerkt.’

‘En dat is ook precies de reden dat we jou niets verteld hebben,’ brulde redacteur Ivo over de verder muisstille redactie. Er klonk her en der weer wat gelach.

‘Jullie zijn echt walgelijk,’ siste Chantal. ‘Waar is die nieuwe eindredacteur? Ik wil hem spreken.’

‘Roken en dan door naar een afspraak,’ zei Ivo. ‘Sorry, dat gesprekje zal moeten wachten tot de volgende keer.’

‘Er komt geen volgende keer, dat kunnen jullie op je buik schrijven na deze actie.’

Tetteroo kwam de redactie op lopen en ving haar laatste woorden op. ‘No hard feelings toch, Chantal?’ Hij spreidde zijn armen en liep naar haar toe. ‘Even een huggie.’

‘Als je me ook maar met een vinger aanraakt...’

‘Wat dan? Dan timmer je er net zo op los als Ali Aslan?’ Chantal ontplofte bijna, maar wist haar handen thuis te houden.

‘Ik heb fanmail voor je geprint,’ zei Emily met schrille stem.

Chantal verstarde. De knoop die toch al in haar maag zat, trok strakker. De angst die ze al ruim twee maanden voelde en die na elke uitzending groter werd, nam het over van haar woede. Schichtig keek ze naar de stapel A4'tjes in Emily's uitgestoken hand. Ze kon niet zien of er ook enveloppen tussen zaten. Ze pakte de stapel aan en kon nog net voorkomen dat ze hem meteen weer uit haar handen liet vallen. Het gênante moment waarop ze op haar knieën over de redactie kroop om alle

A4'tjes weer bij elkaar te rapen, bleef haar gelukkig bespaard. Het was allemaal al pijnlijk genoeg. Met opgeheven hoofd verliet ze de redactie en stoomde door richting haar kleedkamer. Ergens had ze verwacht dat Emily haar achterna zou komen, maar de redactiedeur bleef gesloten en de gang achter haar was angstvallig stil. *Zeker bang voor haar fantastische baantje. Geen knip voor de neus waard, net als de rest.* De stapel papier brandde in haar hand en ze haalde onder het lopen haar neus er vluchtig langs. Papier. Verder niets. Ze was er de afgelopen weken steeds meer van overtuigd geraakt dat ze echt gevaar liep, en haar optreden van vandaag had hier vast niet in positieve zin aan bijgedragen. Met kloppend hart liep ze haar kleedkamer binnen en legde de papieren op de rode sofa. Ze ging er gehurkt voor zitten en spreidde ze uit. Vluchtig scande ze de A4'tjes. Niets bijzonders en geen envelop.

Er werd op haar deur geklopt.

'Ja,' snauwde ze, in de veronderstelling dat het Emily was.

Visagist Sandra stak haar hoofd om het hoekje van de deur.

'Wil je dat ik je nog even afschmink?'

'Nee, ik heb haast.' Chantal realiseerde zich dat ze niet al te vriendelijk klonk. 'Dank voor het aanbod, maar ik moet meteen door naar kantoor.'

'Oké, prima. Fijne dag,' zei Sandra, en ze maakte zich vlug uit de voeten.

Chantal propte haar fanmail in haar tas en zette het geluid van haar telefoon aan. De berichtjes en voicemail van Anique en van Ali Aslan liet ze even voor wat ze waren. *Op weg naar kantoor, spreek je zo,* appte ze Anique terwijl ze de kleedkamer verliet.